

Dernæst foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Afvigelse fra Bestemmelserne i Lov Nr. 77 af 12. Marts 1923 § 4 angaaende ekstraordinær Bevilling til Omdannelse og Supplerings af Hærens Bygninger, Ovelsespladser og Beholdninger.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1200; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1997).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Tekst, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Maegaard): Som det fremgaar af Udvalgets Betænkning, indstiller et Flertal af Udvalget Lovforslaget til Vedtagelse uforandret. Et Mindretal har stillet et Ændringsforslag, som jeg dog ifølge gammel Sædvane ikke paa nærværende Tidspunkt skal omtale. Jeg forbeholder mig imidlertid eventuelt senere at komme tilbage hertil.

Veistrup: Som den ærede Ordfører (Maegaard) allerede har gjort opmærksom paa, har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag til det Lovforslag, som er fremsat af den højtærede Minister. Det er aftrykt i Betænkningen, som jeg skal tillade mig at henvise til, og gaar i Virkeligheden ud paa en fuldstændig ændret Affattelse af Ministerens Forslag. Mit Ændringsforslag drejer sig om tre Ting: For det første — og det er det væsentlige — om en Nedsættelse af de 30 Millioner, som er fastsat i Loven, dernæst om en Nedsættelse fra 1 til ½ Mill. Kr. af det Beløb, som er fastsat i Lovforslaget, og for det tredje om Indføjelser i Lovforslaget af en Bestemmelse om, at man skal have Finansudvalgenes Tilslutning til Beløbenes Udbetaling i Fremtiden.

Hvad nu det første angaar, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at jeg allerede ved Sagens første Behandling sagde, at mit Parti havde ønsket, at de Ændringsforslag, som blev stillet i Folketinget, var blevet vedtaget. Naar de ikke kunde blive det, var der imidlertid ikke nogen Anledning for mig til paa ny at stille dem, da de neppe heller vilde kunne vedtages her, men jeg stillede da det Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister, om han var villig til at modtage

et Ændringsforslag, som ikke gik ud paa andet, end hvad man har krævet fra alle Sider, nemlig Respekt for Parikronen, hvilket i dette Tilfælde vil sige Nedsættelse af Beløbet med 4 Mill. Kr. Den højtærede Minister afviste mig og sagde, at han ikke kunde modtage et saadant Ændringsforslag, og jeg opgav derfor foreløbig Planen om at stille det. Men der er jo sket en hel Del senere. Der er nemlig sket det, at vi har haft en hel Del af de sociale Lovforslag til Behandling, og det, som er kommet frem under disse Lovforslags Behandling, har givet mig Haab om nu at møde en noget større Forstaaelse og Velvillie hos de Partier, som støtter Ministeren; ja, maaske kunde jeg endda faa Ministerens Anerkendelse af, at man maa have Respekt for Parikronen, som man siger, ogsaa i dette Forhold. Det er dog muligt, at en saadan Anerkendelse vil være noget vanskelig at opnaa; maaske er det ikke først og fremmest hos Ministeren, jeg skal finde Forstaaelse. Interessen for militære Anliggender er nemlig efterhaanden vokset saa stærkt hos den højtærede Minister, at jeg ikke tror, der er saa forfærdelig stor Udsigt til, at mit Haab vil gaa i Opfyldelse. Men fra anden Side blev der under de sociale Lovforslags Behandling fremsat en Mængde Udtalelser, som jeg maa gaa ud fra, at Regeringspartierne — jeg tænker her først og fremmest paa Venstre, men ogsaa paa Regeringens, lad mig sige delvise, Støtteparti, de Konservative — vil være parate til at tage Konsekvensen af. Jeg skal tillade mig at citere enkelte af de Udtalelser, jeg tænker paa.

Vi havde forleden Ulykkesforsikringslovsforslaget til Behandling, og da den højtærede Sundhedsminister holdt sin Indledningstale, sagde han bl. a.: „Det, der tilsigtes med Lovforslaget, er nu at bringe disse Satser ned i Overensstemmelse med det nuværende Prisniveau af Hensyn til den forøgede Kroneværdi og af Hensyn til, at man i Betragtning af hele den økonomiske Situation mener det nødvendigt at lette Erhvervenes Byrder.“ Og saa føjede han til: „Man kan tage ud af denne Række Lovforslag et enkelt og sige: Dette betyder ikke ret meget, men det er hele Rækken af Lovforslag og Opsummeringen af disse Lettelser, der kommer til at betyde noget. Det er let nok at sige, at det enkelte Lovforslag ikke betyder ret meget, men det er et Led i en Kæde, og derfor har det sin store Betydning.“ Der mangler imidlertid efter min Opfattelse et Led i Kæden, og det var dette Led, jeg gerne vilde være den højtærede Minister behjælpelig med at indføre.